

ת"פ 2770/08/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אכרם מסלם, מחמוד אלגאפי, הנאשמים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2770-08-15 מדינת ישראל נ' מסלם ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י פמ"י פלילי
נגד
1. אכרם מסלם
2. מחמוד אלגאפי - הנאשמים

גזר דין

כתב האישום

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס לנאשם 1 ביצוע עבירת של **גניבה בידי עובד**, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**) ו**גניבת רכב**, לפי סעיף 413ב(ב) לחוק, ולנאשם 2 ביצוע עבירות של **סיוע לגניבה בידי עובד** לפי סעיפים 391 + 31 לחוק, ו**סיוע לגניבת רכב** לפי סעיפים 413ב(ב) + 31 לחוק. מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשמים עבדו בחברת "גלנור" (להלן - **החברה**), נאשם 1 בתפקיד מחסנאי, ונאשם 2 בתפקיד שטח. במסגרת פעילות החברה, החזיקה זו בכלים הנדסיים שונים, לרבות מחפרון מס' רישוי 1321844 ששווי כ-350,000 ₪ (להלן - **המחפרון**). בסביבות חודש יולי 2015, נאשם 1 גמר אומר לגנוב את המחפרון ולשם כך פנה לנאשם 2 על-מנת שזה ימצא נהג שיוכל להוביל את המחפרון ממגרש החברה בשרפאת, הסמוכה לבית צפאפה בירושלים, ליעדו הסופי תמורת 5,000 ₪ ששולמו ע"י נאשם 1 לנאשם 2. ביום 7.7.2015 בסיום יום העבודה, ביקש נאשם 1 מנהג המחפרון את מפתחות הרכב. לאחר שקיבל את המפתחות, הזין נאשם 1 את קוד האבטחה במחפרון, הכניס את המפתח והותיר את המחפרון פעיל, ואחר, שהוזמן ע"י נאשם 2 לבקשת נאשם 1, נהג במחפרון והובילו לכפר אלחדר בשטחי הרשות הפלסטינית. בעת הנסיעה, ליווה נאשם 2 את המחפרון.

מהלך הדין

הנאשמים, תושבי האזור, כפרו במיוחס להם. לאחר שמיעת ראיות, מצאה חברתי, כב' השופטת עינת אבמן-מולר, להרשיע את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם, וזאת בהכרעת דין מפורטת ומנומקת שניתנה ביום 20.12.2018. תיק זה הועבר להמשך טיפולי לצורך גזירת הדין, לאחר שחברתי התמנתה לכהן בבית המשפט המחוזי.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, המאשימה טוענת כי יש להטיל על הנאשמים ענישה ממושכת מאחורי סורג ובריה, כאשר דינו של נאשם 2 כמחצית מדינו של נאשם 1 בשל היותו מסייע. ב"כ המאשימה היפנה לחומרת העבירות ולנסיבות ביצוען.

מאידך, הסניגורים הדגישו את התנהלותם של הנאשמים בתיק זה, מידת שיתוף הפעולה שלהם והגעתם לדיונים. הם הדגישו כי השניים היו עצורים מעצר ממש ומאז פרשה זו, מנועים להיכנס לישראל, לעבוד בה, ולפרנס את משפחותיהם. הם ביקשו שלא למצות את הדין עם מרשיהם.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך חברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עברו הנאשמים פוגעות באמון שצריך לשרור בשוק העבודה, בין עובד למעביד, כאשר המעביד מפקיד בידי העובד את סודותיו המקצועיים, קניינו ואינטרסים נוספים, על בסיס ההנחה כי ניתן לסמוך על העובד. אמון זה חיוני לקיומו התקין של שוק עבודה מתפקד, ובלעדיו קשה לדמיין את תפקודו. מעבר לכך, הפגיעה הכלכלית הכרוכה בגניבה בידי עובד, בוודאי בנסיבות נשוא תיק זה, היא משמעותית ביותר. בהקשר זה, בדומה לחברתי כב' השופטת סקפה שפירא בת"פ 12192-08-15 **מ"י** נ' **בן דוד** (מיום 31.12.2017), מצאתי להפנות לדברי בית המשפט המחוזי בתל-אביב בע"פ 20466-10-14 **אילטוב** נ' **מ"י** (מיום 25.2.2015) שם נאמר כך:

"דעתנו היא כי לא ניתן בעבירה מסוג זה להסתפק בענישה שאיננה כוללת רכיב של מאסר. הטלת מאסר - היא האמירה הנורמטיבית ואמירה זו מן הראוי שתאמר. צדק על כך בית משפט קמא כאשר אימץ מתחם ענישה שהרף התחתון שלו הוא מאסר קצר. גם הרף העליון שצוין בית משפט קמא איננו מופרז, אם כי הטווח הוא רחב במיוחד. **העבירה של גניבה ממעביד היא עבירה קשה הן בשל ההיבט הרכושי הגלום בה והן בשל המעילה באמון. קל יותר להתגונן כנגד גנבים מבחוס, קשה להתגונן כאשר הגנב מצוי בביתך שלך. מעביד רשאי לסמוך על עובדיו ולצפות כי לא ישלחו ידם ברכוש שהופקד בידיהם מכוח תפקידם**" (ס' 7 לפסק הדין, ההדגשה שלי).

ועוד נאמר במקום אחר:

"...נדמה, כי אין צורך להכביר מילים ביחס לחומרה שבעבירה של גניבה ממעביד. בית המשפט העליון עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על החומרה בביצוע עבירה מעין זו, וציין כי לצד הפגיעה בזכות הקניין, **נעוצה החומרה בעובדה שעבירות גניבה ממעביד מבוצעות תוך ניצול האמון שנותנים המעבידים בעובדיהם, כאשר יחסי עובד ומעביד הינם יחסים מיוחדים הדורשים אמון רב, שליחת יד ברכוש המעביד מתבצעת לרוב בקלות והדרך לגלותה אינה קלה... מן האמור עולה איפוא כי עבירת גניבה ממעביד, לא כל שכן כזו שבוצעה בצוותא, מחייבת ככלל ענישה מרתיעה**" [עפ"ג (מחוזי חיפה) 1576-02-18 **לזמי** נ' **מ"י** (מיום 31.5.2018) - ההדגשה שלי].

אשר לגניבת רכב, מדובר בעבירה שהוכרה כ"מכת מדינה" ונקבע כי מן הראוי להחמיר בענישה בגין ביצועה. ר' בהקשר זה: ע"פ 7163/13 **כסוואני** נ' **מ"י** (מיום 3.8.2014).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לענין קביעת המתחם: מדובר בעבירה מתוכננת בקפידה כאשר נאשם 1 היה דומיננטי בנקיטת היוזמה ובהפעלת אחרים, לרבות נאשם 2, שאמנם נקבע כי היה בדרג מסייע, אך אלמלא מצא את הנהג שינהג במחפרון הגנוב, ואלמלא "אבטח" את הנהג בעת הנסיעה, לא ניתן היה לבצע את העבירה; הנאשמים אחראים לביצוע העבירה יחדיו בהתאם לקביעת חברתי בהכרעת הדין; הנזק שנגרם בפועל הוא אובדן המחפרון ששווי כאמור כ-350,000 ₪ ואובדן האמון של המעסיקים בעובדיהם; על-פי ממצאי הכרעת הדין, נאשם 1 פעל כפי שפעל ממניע של נקמה במעסיקו (ס' 23 להכרעת הדין); הנאשמים כבני 33 ו-40 בהתאמה, בגירים, ידעו היטב את הפסול שבמעשיהם, כאשר נאשם 1 פעל ממניע של נקם במעבידו ואילו נאשם 2 סייע לו מבצע כסף. הנאשמים, גם יחד, ניצלו לרעה ובצורה צינית את יחסי האמון המיוחדים שהתקיימו בינם לבין המעביד.

מדיניות הענישה הנוהגת - מדיניות הענישה הנוהגת עומדת על ענישה משמעותית הכוללת לכל הפחות רכיב של מאסר לריצוי בעבודות שירות, עד עונשי מאסר דו-ספרתיים. ברע"פ 5819/18 **בן דוד** נ' **מ"י** (מיום 7.8.2018) אושר מתחם ענישה שקבעה חברתי, כב' השופטת סקפה שפירא, בין 5 חודשי מאסר לרבות בעבודות שירות, עד 18 חודשי מאסר, במקרה של גניבה לאורך תקופה בסך של כ-45,000 ₪, שם הוטל מאסר של 5 חודשים בעבודות שירות - עניין זה חמור פחות מעניינו; ברע"פ 4719/18 **לבין** נ' **מ"י** (מיום 27.6.2018) אושר מתחם ענישה בין 30 ל-66 חודשים בנסיבות חמורות בהרבה של גניבה ע"י עובד ועבירות הונאה בהיקף של 2 מיליון ₪, שם נגזר עונש של 42 חודשי מאסר בפועל - מעניין זה ניתן כמובן ללמוד לקולא בהשוואה לעניינו; ברע"פ 7714/16 **הרשקו** נ' **מ"י** (מיום 8.5.2018) נשלחה נאשמת ל-24 חודשי מאסר, לאחר שנמצא כי גנבה מהמעביד כ-400,000 ₪ בהיותה אחראית כספים בבית ספר; ברע"פ 5471/15 **לסטר** נ' **מ"י** (מיום 19.8.2015) אושר מתחם ענישה שבין 3 ח' מאסר עד 15 חודשי מאסר בגין גניבה ממעביד בצוותא וקשירת קשר לפשע בשווי 80,000 ₪. שם הוחמר עונש ממאסר בעבודות שירות ל-8 חודשי מאסר.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על 12 חודשי מאסר ועד - 24 חודשי מאסר ביחס לנאשם 1 ועל 6 - 12 ח' לנאשם 2 בהיותו מסייע.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40'א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: שני הנאשמים נעדרו עבר פלילי; שניהם מפרנסים יחידים למספר גדול של נפשות; אך ברור הוא, שלאחר ביצוע העבירות נשוא כתב האישום נשללה מהם הזכות להגיע למדינת ישראל ולהתפרנס בה, והדבר פגע קשות בפרנסתם; הם שהו במעצר ממש בגין תיק זה; הנאשמים כפרו במיוחס להם ומכאן שנטיילת אחריות אינה רלבנטית; לקחתי בחשבון את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה. יחד עם זאת, קשה לי הטיעון, לפיו נאשמים תושבי האזור מופלים לרעה ביחס לנאשמים תושבי ואזרחי המדינה. צריך להיות ברור לכל אדם זר הנכנס למדינה, תוך שהוא מקבל לכך אישור, שאם הוא מבצע בה עבירה, הוא מנצל לרעה זכות שניתנה לו ופוגע במדינה ובתושביה - אותם גורמים שאפשרו לו לשהות בה. לכן אינו יכול להלין כלפיה בכל הנוגע ליחס שונה, כאשר

השונות ביחס היא רלבנטית ומוצדקת.

המיקום במתחם - יש למקם את הנאשמים בתחתית המתחם לנוכח השיקולים לקולא שמנית.

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **לגבי נאשם 1** - 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יתייבב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 16.6.2019 בשעה 10:00 בבית המעצר ניצן ברמלה - רשויות הצבא יאפשרו כניסתו לישראל לצורך כך;

ב. **לגבי נאשם 2** - 6 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יתייבב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 16.6.2019 בשעה 10:00 בבית המעצר ניצן ברמלה - רשויות הצבא יאפשרו כניסתו לישראל לצורך כך;

ג. **לגבי שני הנאשמים** - מטיל 8 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעברו הנאשמים את העבירות בהן הורשעו בתוך 3 שנים מיום שחרורם;

ד. מחייב כל אחד מהנאשמים בקנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו אם לא ישולם, אשר יקוזז במלואו מההפקדה שבתיק המעצר. ככל שתיוותר יתרת חובה, היא תשולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.10.2019 וב-1 לחודש הרציף והעוקב שלאחריו. לא ישולם תשלום במועד או לא ישולם כלל, יעמוד הקנס לפירעון מיידי וישא הפרשי ריבית פיגורים והצמדה מיום הגשת כתב האישום;

ה. מטיל על כל אחד מהנאשמים לפצות את המתלוננת (**החברה**) בסך של 10,000 ₪ כל אחד. הפיצוי יקוזז מההפקדה שבתיק המעצר, וככל שתיוותר יתרת חובה היא תשולם עד ליום 1.10.2019. אי תשלום הפיצוי יביא לגבייתו בצירוף הפרשי ריבית פיגורים והצמדה כחוק.

לא מצאתי להבחין בין הנאשמים בשאלת הרכיבים הכלכליים שהטלתי בשל הנזק המצרפי שגרמו העבירות.

על מנת לאפשר לצדדים שקילת הגשת ערעור, מובהר בזה, כי ככל שיוגש ערעור במסגרת 45 הימים, יעוכב ביצוע גזר הדין עד להכרעת בית המשפט המחוזי בערעור - עיכוב הביצוע נוגע לכל הרכיבים, לרבות הרכיבים הכלכליים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ב אדר ב' תשע"ט, 19 מרץ 2019, במעמד הצדדים.